

Το διάβα προς τα χειμαδιά υπό πολύ δύσκολες καιρικές συνθήκες (Σοφία Μπούμπα, Εκπαιδευτικός- Λαογράφος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Η Β.Γ περιγράφει μια εμπειρία της από το διάβα προς τα χειμαδιά υπό πολύ δύσκολες καιρικές συνθήκες (χιόνι). Είχε ξεκινήσει με τον πατέρα της, ο οποίος βρισκόταν για μερικές μέρες στο Μέτσοβο λόγω άδειας που είχε πάρει, στις αρχές Μαρτίου. Θα έπαιρναν στα χειμαδιά τις οικόσιτες αγελάδες που είχαν στο Μέτσοβο για να βόσκουν εκεί. Ενώ είχαν ξεκινήσει με ευνοϊκό καιρό, για τα δεδομένα της εποχής, τους έπιασε χιονοθύελλα καθ' οδόν. Όταν έφτασαν στο κατάλευκο από χιόνια χωριό της Κουτσούφλιανη μια οικογένεια που τους είδε να περπατούν μες στα χιόνια τους φιλοξένησε σπίτι της, τους άλλαξε τα ρούχα, τους πρόσφερε ζεστασιά και γενικότερα περιποιήθηκε την Β.Γ, τον πατέρα της αλλά και τα αγελάδια τους. Η μητέρα της αφηγήτριας από την άλλη, όταν αντιλήφθηκε την κακοκαιρία, ανησυχούσε για τις αγελάδες που τις είχε αναθρέψει με τόσο κόπο. Η Β.Γ σχολιάζει επί τούτου: «το κορίτσι δεν θα το 'κλαιγε τόσο, το κορίτσι όσο έκλαιγε τα γελάδια!».

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ: «Μια φορά εδώ ήμασταν τον χειμώνα, τώρα όταν ήμουνα μεγάλη, αλλά δεν ξέρω πόσο χρονών ήμουνα κι είχε έρθει ο πατέρας μου εδώ και ήθελε να πάρει κάτι αγελάδια κάτω, γιατί δεν είχαμε άλλο χορτάρι και να ελαφρύνει το πράγμα, να μην αγοράζουμε χορτάρια. Πήραμε τις αγελάδες να πάμε κάτω. Σοφία, ήταν πρώτη Μάρτη. Εδώ απάνω στην Κατάρρα το χιόνι ήταν έτσι και ο δρόμος περνούσε απ' την Κατάρρα και όπως τα μηχανήματα έβγαζαν το χιόνι δεξιά κι αριστερά λες και περνούσες σε γαλαρία, αλλά ήμουν μεγάλη κοτζάμ κορίτσι. Δεκατέσσερα χρονών θα ήμουνα. Ο πατέρας έκατσε τόσες μέρες εδώ γιατί ήρθε με άδεια απ' τα πρόβατα, δεν ήμουνα τότε, ήμουνα εδώ, τον Φλεβάρη είχε έρθει; Μάρτη, 1η Μαρτίου. «Θα πάρουμε τα γελάδια Κίω και θα τα φέρουμε κάτω στο μαντρί. Θα περπατήσουμε Πασhά Κονάκι θα είμαστε και οι δυο.» Παίρνουμε 'μεις πόσες αγελάδες είχαμε, πέντε, έξι, επτά. Φεύγουμε από 'δω το πρωί, συννεφιά. 1η Μαρτίου πού να πας εδώ; Χιόνια είχε. Ε, λέγαμε πίσω δεν έχει χιόνι και όπως δεν είχε πάμε μέχρι εκεί πέρα απέναντι Σοφία, απάνω 'κει, στην στρούγκα λέγεται, σαν μας άρχισε ένα χιονόνερο αυτές οι μπαλατινές έπεσαν, έπεφταν απ' το χιόνι. Τώρα τι να κάνουμε; Να γυρίσουμε; Πώς το λένε; Εμπρός ρέμα... (...) Μπρος γκρεμό και πίσω ρέμα. Όχι θα πάμε! Όσο ... όσο περπατούσαν χειρότερο το χιόνι, αλλά ήταν νοτιάς, δεν ήταν κρύο πολύ. Περάσαμε από 'κει στο Γκουsh λέγεται η Κατάρρα, μετά φύγαμε από πίσω. Α, λίγο ακόμα, λίγο ακόμα. Το χιόνι είχε γίνει πολύ. Ακόμα λίγο «Δώσε Κίω! Μη φοβάσαι!» μο' 'λεγε ο πατέρας μου. «Εδώ θα περάσουμε. Να περάσουμε τον αυχένα, να πάμε 1η Μαρτίου!» Μα ξέρεις πόσο χιονόνερο έριχνε; Χιόνι! Τα γελάδια τα καημένα έβαζαν το κεφάλι γιατί τους ερχότανε, 'κει πάνω ερχότανε αέρας. Μόλις βγήκαμε απάνω... (...) Πήραμε τα γελάδια απ' το υπόγειο εδώ απ' το Μέτσοβο για να τα φέρουμε στο μαντρί. (...) Τον είχαν αφήσει (να πάρει άδεια). Θα ερχόταν από λίγες μέρες, γιατί δεν ήμουνα τότε κάτω. Και πήραμε τ'

αγελάδια από 'δω Σοφία. Τι να σου πω; Περπατούσαμε, περπατούσαμε. Φύγαμε από πίσω. Πάμε στον Κάμπο του Δεσπότη. Είχαμε γίνει μούσκεμα! Έσταζε η φούστα μου και το χιόνι έγινε κόκκινο εδώ γύρω που έσταζε η φούστα η δικιά μου. (...) Έβγαζε χρώμα γιατί ήταν βρεγμένη και έσταζε. Ήμουν, είχα γίνει μούσκεμα! Πάμε στον Κάμπο του Δεσπότη, παίρνει ένα παγούρι τσίπουρο, ε ... κονιάκ, έρχεται ο πατέρας μου εκεί που με άφησε στην άκρη «Πιες λίγο κονιάκ να ζεσταθείς!», μου λέει. (...) Ήμουν δεκατέσσερα χρονών, ήμουν. Δεκατέσσερα ή δεκαπέντε θα ήμουν. Δεν θυμάμαι. Μου το 'λεγε μια φορά «Που πηγαίναμε βρε Κίω; Είχαμε μυαλό; Πού πηγαίναμε;». Κι η μάνα μου εδώ έλεγε «Οουου! Παν' τα γελάδια! Ωωω, τα είχα μεγαλώσει! Οουου, πώς τα τάιζα τόσο καιρό και τα πήρε ο Σταύρος να τα φέρει στο μαντρί τώρα που χιόνιζε.» Ωωω, το κορίτσι δεν θα το 'κλαιγε τόσο, το κορίτσι όσο έκλαιγε τα γελάδια! Πάμε φτάσαμε στην Κουτσούφλιανη, ένα χωριό, στην Παναγία. Δεν ξέρω αν έχεις περάσει. Πάμε εκεί, γιατί θυμόμασταν ήταν ένας, φίλος τον είχαμε και πήγαμε να μας βάλει τα γελάδια απάνω με αμάξι, γιατί δεν γινόταν, είχαμε μπαταριαστεί. (...) Νόμιζαν ότι θα είναι καλός καιρός, αφού όταν (...) ξεκινήσαμε εδώ το πρωί ήταν λίγο καλά. Φτάσαμε απάνω στον Προφήτη Ηλία, ερχόταν χιόνι. Όσο πηγαίναμε βάρη περισσότερο το χιόνι. Χιονόνερο, χιόνι. Μετά στην Κατάρρα εκείνη ψήλωμα, στον Αυχένα να περάσεις με χιόνι. Φυσούσε. Τέλος πάντων, «Μη φοβάσαι!» μο 'λεγε ο πατέρας μου. Μο 'δινε κουράγια για να πάμε από πίσω, γιατί έσπαγε το κρύο τότε, ήταν αλλιώς, ενώ πάνω στην Κατάρρα είναι εκεί που φυσάει πολύ. Πάμε στον Κάμπο, σου είπα, παίρνει ο πατέρας παγούρι κονιάκ μου δίνει «Πιες, πιες! Πιες» μου λέει «για να ζεσταθείς». Φέρνουμε τα γελάδια κάτω, είχε και ψωμί βάλει, κεφαλοτύρι. Τι να το κάνω; Εγώ ήμουν μούσκεμα. Πάμε Κουτσούφλιανη, εκεί οι Κουτσουφλιανιάτες στην Παναγία κοιτούσαν απ' τα παράθυρα «Πω πω πω! Αυτό το κορίτσι έχει... θα κρυώσει! Πω πω! Τι είναι εκεί;» Αφού μου έσταζε στο χιόνι κόκκινο. Τι να κάνω πάμε σε αυτόν εκεί που ξέραμε, «Να τα βάλουμε 'κει κάτω στο μοναστήρι» λέει «εδώ στην εκκλησία έχει στάβλο για να τα βάλουμε.» Πάμε εκεί ήταν γεμάτο νερό. Μετά πάει αυτός στην αχυρώνα την δικιά του, βγάζει τα χορτάρια που τα είχε μάσει από το καλοκαίρι και βάζουμε τα γελάδια τα δικά μας εκεί. Να τα βάλουμε εκεί. Μεσ στο σπίτι του μας πήρε ο καημένος αυτός. Μου βγάζει την φούστα η γυναίκα. (...) Του πατέρα του έλεγαν «Βγάλε τα ρούχα» «Όχι, είμαι καλά» έλεγε ο πατέρας. Ο πατέρας δεν ήταν και τόσο. Εγώ έσταζα! Μο 'βγαλε την φούστα, μο 'βγαλε τις κάλτσες, έβγαλε τις κάλτσες ο πατέρας. Βρε τι να σου πούμε αυτοί οι άνθρωποι! Ξημερώσαμε 'κει. Μας έβαλαν να φάμε, ξημέρωσε το πρωί, είχαν αμάξι αυτοί. Φορτώσαμε τ' αγελάδια, τα φορτώσαμε τα γελάδια φεύγουμε κάτω στην Καλαμπάκα. Έβρεχε! Όλη την ημέρα! Μόλις κατεβήκαμε στην Καλαμπάκα, ξεφορτώσαμε σε μια άκρη εκεί τ' αγελάδια και τα πήραμε πεζόν πάλι να τα φέρουμε στο μαντρί. Εκεί που τα πήραμε σταμάτησε η βροχή, άνοιξε ο ουρανός! Μας λέει αυτός ο οδηγός «Μη φοβάσαι Σταύρο, άνοιξε ο ουρανός! Τώρα μην φοβάσαι. Θα σταματήσει η βροχή.» Βγαίνουμε απάνω στα Μετέωρα, γιατί από 'κει

ήταν ο δρόμος, ανάμεσα απ' τα Μετέωρα, μες απ' την Καλαμπάκα. (...) Εδώ απ' την Καλαμπάκα ίσια απάνω που χωρίζουν τα δυο, οι βράχοι οι μεγάλοι, Άγιος Στέφανος και άλλο από την άλλη μεριά. Και βγαίναμε απάνω. Εκεί απάνω, αααχ ... τι ήλιο είχε! Καθίσαμε λίγο «Κάτσε λίγο να ξεκουραστείς μου είπε ο πατέρας. Τον βλέπω λέω τον πήρε ο ύπνος. Τα γελάδια καθότανε έτσι στον ήλιο και κάθισαν φάγανε λίγο ψωμί και τότε είπαμε «ααχ!», αυτό που τραβήξαμε. Σαν τα παίρνουμε μετά φτάσαμε στο μαντρί.» (Β.Γ, ΣΥΝ.18, ΑΠ.115)

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)